ἀλλόκοτο, τὸν ἀκατανόητο αὐτὸν κόσμο ἔγραψε ποτὲ γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα.

Ἀπὸ τὸ ἴδιο κι ἀκριβὸ μέταλλο ποὺ σφυροκόπησε ὁ κ. Σκιᾶς τὴ φράση «ὁ ἐπικριτὴς ἀναμφιβόλως ἀγνοεῖ ὅσα ἔγραψαν οἱ ἐπισημότατοι κτλ.» εἶναι χυμένη καὶ κάποια ἄλλη παρατήρηση ὅτι «ὁ ἐπικριτὴς παρέρχεται ἐν σιγῇ (τὰ περὶ τοῦ *μεταπλασμοῦ* τῶν τύπων) ὡς ἂν οἱ ἀρχαῖοι τύποι νὰ ἦσαν παντελῶς ἄχρηστοι καὶ νὰ μὴ ὑπῆρχε μηδεμία δυσκολία νὰ ἀποβληθῶσιν ὁλοσχερῶς πάντες» (σελ. 9). Ἀλήθεια ποὺ ὁ ἐπικριτὴς ἴσως δὲ θὰ τόβαζε ἔτσι τὸ ζήτημα—ἂν εἶναι ἄχρηστοι ἢ χρήσιμοι ἀρχαῖοι τύποι, παρὰ κάπως ἀλλιῶς, ἂν *μποροῦν* ἢ ὄχι νὰ σταθοῦνε στὴ γλώσσα, νἀρθοῦνε σὲ *ὀργανικὸ δέσιμο* μὲ τοὺς τύπους τοὺς ἄλλους—ἂν ἡ δημοτική, ὁ λαός, *μπορεῖ* νὰ τοὺς κάνει δικούς του. Καὶ εἶπαν πολλοὶ καὶ σπουδαῖοι πὼς γιὰ νὰ μὴν πέσεις ὄξω ψάχνοντας ἕνα ζήτημα, γιὰ νὰ μὴ βρεῖς—νὰ ποῦμε—μελετώντας τὰ γλωσσικά τὰ δικά μας πὼς ἡ καθαρεύουσα εἶναι «διάλεκτος καὶ δή» ἀνάγκη πρῶτ' ἀπ ὅλα νὰ τὸ βάλεις ὅπως πρέπει τὸ ζήτημα, νὰ τὸ πιάσεις ἀπὸ τὴ μεριὰ ποὺ πρέπει. — Une question bien posée est à moitée résolue. Ὅσο γιὰ τὴν παρατήρηση ποὺ τοῦ κάνει ὁ κ. Σκιᾶς, ὁ ἐπικριτὴς δὲν ἔχει νἀνοίξει τῶ δοντιῶν του τὸ«ἔρκος» παρὰ γιὰ νὰ μετανοιώσει ποὺ ὁμολόγησε πρὶν τοῦ κ. Σκιᾶ τὴ δικιοσύνη. Γιατὶ στὴν κρίση του «δὲν παρέρχεται ἐν σιγῇ» *δὲν προσπερνᾶ δίχως νὰ πεῖ λέξη* τὸ ζήτημα τῶν ἀρχαίων τύπων μέσα στὴ νέα γλώσσα, μὰπενανταίας στὸ τέλος-τέλος, ὕστερα ἀπὸ κεῖνα ποὺ κάναν τὸν κ. Σκιᾶ «νὰ μὴν καταλαβαίνει πῶς καταλαβαίνει ὁ ἐπικριτὴς τὸ γλωσσικὸ ζήτημα» στέκεται ὁ τελευταῖος αὐτὸς καὶ πιάνει στὰ χέρια του τὸ ζήτημα, ποὺ λέμε, μὲ ὅλη τὴν καλὴ διάθεση νὰ τὸ ψάξει. Μὰ στὴ στιγμὴ τὸ πετάει, σταυροκοπιέται καὶ λέει «τὸ ζήτημ' αὐτὸ εἶναι *ἄσχετο* μὲ τὴ θεωρία τοῦ κ. Σκιᾶ, κ' ἐπομένως ἡ *ἐξέτασή* του δὲν ἔχει τὸν τόπο της ἐδῶ»—καὶ μ'αὐτά του τὰ λόγια σβύνει τὸ φῶς καὶ βάζει τὴν τελευταία τελεία στὴν κρίση ποὺ ἔγραφε, καὶ στὸ «*ἀπερίσκεπτο*» κεφάλι του τὸ νυχτερινό του σκοῦφο. Τί καλά, τὸ ἴδιο νὰ μποροῦσε νὰ κάνει καὶ τώρα!

(*Ἔχει συνέχεια*)

ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

(Μεταφρασμένο ἀπὸ μιὰ σειρὰ γαλλικῶν ποιημάτων τοῦ Ψυχάρη «La vie renaissante» ποὺ φάνηκαν στὴ «Nouvelle Revue» τοῦ 1889)

Τὰ κύματα, στὰ αἰθέρια τῆς αὔρας τὰ πετάματα,
Στὸ μαγικὸ τὸ πέλαγο τὸ γλυκοκοιμισμένο,
Μαζὶ μὲ κόσμο ἀλλοιώτικο στὴν ὄψη του γραμμένο
Σοῦ φέρνουνε, τὸν πολυαγαπημένο σου.

Ἔρχεται μὲ τὴ θάλασσα μέσ' τὰ γαλάζια του ὄνειρα
Μὲ τὴ μεγάλη θάλασσα ποὺ ἀνεβοκατεβαίνει,
Καὶ στὴν ἐρημικὴ ἀμμουδιὰ τὴν ἡλιοφωτισμένη,
Σκορπάει τὸ πολυβούϊστο καὶ τὸ τρανό της φίλημα.

Ἔτσι στὴν ξέρα τοῦ γιαλοῦ, ποῦ στέκεις καὶ σπαράζοντας
Ποθεῖς, κάθε φευγάτη σου εὐτυχία νὰ γυρίσῃ,
Φτάνει μὲ τὸ μεθύσι του γιὰ νὰ σὲ πλημυρίσῃ,
Φτάνει ὡς ἐσένα, ὁ ἔρωτας ὁ ἀπέραντος.

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΣ

(Sully Prudhomme)

Τὰ πλάθει ἀγάλια κ' ἥσυχα τὰ ἔργα της ἡ Φύση,
Ἀργὰ τὶς θαμποχάραξε τοῦ στήθους τὶς γραμμές,
Καθὼς τὴ θάλασσα ἔκανε νὰ γλυκοκυματίσῃ,
Καὶ τὶς ραχοῦλες νὰ ὑψωθοῦν καὶ νὰ σκαφτοῦν λακκιές.

Στὴν κάθε ἑτοίμαζε καρδιὰ γλυκὸ γιὰ ν' ἀκουμπίσῃ
Προσκέφαλο, κυρτώνοντας τῶν λόφων τὶς πλαγιές·
Στῶν πρώτων κρίνων τὸν καιρό, τὸν κόρφο ἔχει σκαλίσῃ
Τάχα ἀπὸ πόσες ὕστερα γυναίκειες ζωγραφιές!

Δὲν εἶναι ἡ Εὔα δοκιμὴ στερνή της, μήτε ἡ μόνη·
Τὸ θάμα ποῦ προσμένουμε μὲ τὸν καιρὸ τελειώνει,
Κι' ἀπὸ γυναῖκα σὲ γυναῖκα ἀνθίζ' ἡ ὁμορφάδα

Πάντα, ὡς τὸ εἶδος τἄφταστο ποῦ ἡ Τέχνη θριαμβεύτρα
Ἐνὸς ἀνθρώπινου κορμιοῦ τὴν ὄψη τὴ ζητεύτρα
Πλάθει ὑπεράνθρωπη. — Κι' αὐτή, τἄνθος τῆς γῆς σου, Ἑλλάδα!

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

ΑΣΥΝΕΙΘΙΣΤΟΣ ΤΥΠΟΣ

Φίλε μου,

Μὲ κατηγορεῖς, γιατὶ ἄφησα νὰ περάσουν εἰκοσιδυὸ μέρες, χωρὶς νὰ λάβῃς γράμμα μου καὶ λές, πῶς σ' αὐτὸ τὸ διάστημα σβύστηκες τέλεια ἀπὸ τὸ θυμητικό μου, ἢ ποῦ πολυ χωμένος νὰ γράψω μὲ τὲς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου ὄχι μὲ πένα—κάποια σελίδα ρωμαντισμοῦ στὸ βίο μου δὲν ἔλαβα καιρὸ νὰ δώσω καὶ στὴ φιλία κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου.

Νἄξερες πόσο μαντεύω τὴ σκέψη σου! μὲ φαντάζεσαι σὲ τοῦτο τὸ χαριτωμένο νησάκι τοὺς Κορφούς, ποῦ ἤρθα νὰ περάσω τὸ χειμῶνα μου, σὰ χαμένον χωρὶς δῶ ὄμορφα μάτια ποῦ μὲ γλύκα νὰ μὲ κυτταζουν, χωρὶς κουβεντοῦλες ἀπὸ κεῖνες, ποῦ χωρὶς νὰ λένε τίποτα, λένε πολλά, καὶ ποῦ προσπαθῶ νὰ τἄβρω καὶ τὰ δύο, ἢ ποῦ τἄβρηκα σὲ καμμιὰ γωνίτσα σαλονιοῦ ἢ σὲ κανένα θεωρεῖο θεάτρου, σὲ κανένα τέννις ἢ σὲ καμμιὰ ποδηλατοδρομία, ἕτοιμος νὰ πουλήσω σήμερα αἰστήματα κι αὔριο νὰ τὰ λησμονήσω ὅλα, ἐγὼ «τ' ἄπιαστο μεγάλο παιδί», ὅπως συνείθισες νὰ μὲ κράζῃς, ἄδικα ἢ δίκια δὲν ξέρω. Κι ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ γελάστηκες. Ἔχω κάτι νὰ σοῦ διηγηθῶ, μὰ κάτι ἀλλοιώτικο, ποῦ δὲ μοιάζει μὲ τὰ συνειθισμένα μας, ἀφοῦ μονάχα δυὸ μέρες ἔφτασαν, γιὰ νὰ γραφτῇ μὲ γράμματ' ἄσβυστα στὸ νοῦ μου μιὰ σπαρταριστὴ ἐντύπωση. Μὰ μήπως πολλὲς φορὲς δὲ φτάνει καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα, ἕνα βλέμμα, ἕνας λόγος, ἕνα χαμόγελο, κάποτε καὶ μιὰ κακία, γιὰ νὰ μᾶς κάμουν νὰ σκεφτοῦμε διαφορετικὰ καὶ νὰ νοιώσουμε τὴ ζωὴ ἀλλοιώτικα;

Μοῦ φαίνεται ποῦ σὲ βλέπω νὰ διαβάζῃς τὸ γράμμα μου καὶ ποῦ χαμογελᾷς μὲ τὶς θεωρίες μου. βρίσκεις ποῦ γράφω πολλὰ κ' ἴσως γι' αὐτὸ μὲ φαντάζεσαι ἐρωτεμμένον πρελλὰ ἀπὸ κάποια Κορφιατοπούλα, ἴσως νὰ νομίζῃς αὐτὴ τὴ στιγμή, ποῦ γλήγορα θὰ σοῦ γράψω, πῶς παντρεύομαι. Ἀλλὰ καὶ πάλι γελιέσαι· πᾶψε νὰ χαμογελᾷς, ἂν θέλῃς, κι ἄκου.

Ἕνα βράδυ σ' ἕνα μεγάλο χορὸ ἕνας νέος Κερκυραῖος ἐπιστήμονας, ποὔτυχε νὰ τὸν γνωρίσω σκεδὸν μόλις ἔφτασα δῶ, μοῦ λέει: «πᾶμε νὰ σὲ πα-

---

καὶ στὴ Λακεδαίμονα μὲ Κορθινοὺς γερόντους (83) ν' ἀσφαλίσουνε βοήθια, ἃ γίνει τυχὸν ἀνάγκη. Ἐπειδὴς ὅμως προσπαθῶντας καιρὸ δὲν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τίποτα καλὸ παρὰ ἡ ἁρμάδα, τὸ ἴδιο ἁρμένιζε γιὰ τὴ Μακεδονία καὶ γιὰ τὸν τόπο τους, κι' ἔπειτα οἱ Λακωνικὲς ἀρχὲς τοὺς ἔταζαν, ἂν οἱ Ἀθηναῖοι κινήσουν πρὸς τὴν Ποτείδαια, νὰ πατήσουν ἀφτοὶ τὴν Ἀττική, τότες πιὰ μ' ἀφτὴ τὴν ἐφκαιρία σηκώνουνται συνορκισμένοι μὲ τοὺς Χαλκιδιῶτες καὶ τοὺς Βοττιαίους. Κι' ὁ Περδίκκας πείθει τοὺς Χαλκιδιῶτες νὰ παραιτήσουν τὶς πολιτεῖες τους τὶς κολλητὰ στὴ θάλασσα καὶ νὰν τὶς γκρεμίσουν, κι' ἔπειτα νὰ κουβαληθοῦν ἀπάνου στὴν Ὄλυθο κι' ἐκεῖ μιὰ πολιτεία νὰ γίνουν ὅλοι τους, δυνατή· κι' ὅσοι τὶς παραίτησαν ἔτσι (84), τοὺς παραχώρησε δικό του τόπο τῆς Μυγδονίας γύρω στὴ λίμνη Βόλβη νὰν τὸν καρπώνουνται ὅσο βαστᾶ ὁ πόλεμος μὲ τοὺς Ἀθηναίους. Ἀφτοὶ λοιπὸν ρήχνοντας τὶς πολιτεῖες τους κουβαλιοῦνταν ἀπάνου κι' ἑτοιμαζόντουσαν γιὰ πόλεμο.

59. Καὶ τῶν Ἀθηναίων τὰ 30 καράβια φτάνουνε στὰ μέρη τῆς Θράκης καὶ βρίσκουν τὴν Ποτείδαια καὶ τὶς ἄλλες πολιτεῖες σηκωμένες. Κ' οἱ στρατηγοί, φρονῶντας πὼς ἀδύνατο μ' ὅση εἶχανε δύναμη νὰ πολεμοῦν καὶ Περδίκκα κι' ἀποστατημένα μέρη ἀντάμα του, τραβοῦν πρὸς τὴ Μακεδονία, ὅπου καὶ τοὺς στέλνανε στὴν ἀρχή, καὶ κάθησαν ἐκεῖ καὶ πολεμούσανε, συνασπισμένοι μὲ τὸ Φίλιππο καὶ μὲ τοὺς ἀδερφοὺς τοῦ Δέρδα, ποὖχανε μπεῖ ἀπὸ πάνου μεριὰ μὲ στρατό.

60. Ὡς τόσο οἱ Κορθινοί, ὅτα σηκώθηκε ἡ Ποτείδαια καὶ τ' Ἀττικὰ καράβια βρίσκουνταν ἐκεῖ στὴ Μακεδονία, φοβηθήκανε μήπως πάθει τὸ μέρος, καὶ θεωρῶντας δικό τους τὸν κίντυνο στέλνουνε δικούς τους ἐθελοντάδες, καθὼς κι' ἄλλους ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο μιστοδοτημένους, ὅλους ὅλους 1600 ὁπλίτες μὲ 400 ἀλαφροὺς. Στρατηγός τους εἶταν ὁ Ἀριστέας τοῦ Ἀδειμάντου ποὺ ἀπὸ φιλία του καθαφτὸ οἱ πιὸ πολλοὶ στρατιῶτες ἀπὸ τὴν Κόρθο κατατάχτηκαν ἐθελοντάδες· τἄστηκε παντοῦ καὶ πάντα δημοτικὸς μὲ τοὺς συμπολίτες του (85). Καὶ φτάνουνε στὴ Θράκη ἀφοῦ σηκώθηκε ἡ Ποτείδαια 40 μίρες ὕστερα.

61. Κι' ἡ εἴδηση πὼς σηκώθηκαν οἱ πολιτεῖες ἔφτασε καὶ στοὺς Ἀθηναίους ἀμέσως, καὶ τότες, σὰν ἄκουσαν πὼς ζύγωνε κι' ὁ στρατὸς μὲ τὸν Ἀριστέα, στέλνουν πρὸς τ' ἀποστατημένα μέρη 2000 δικούς τους ὁπλῖτες καὶ 70 καράβια μὲ στρατηγοὺς τὸν Καλλία τοῦ Καλλιαδη κι' ἄλλους τέσσερους. Ἀφτοὶ ὅτα φτάσανε στὴ Μακεδονία βρίσκουν (86) τοὺς πρὶν τοὺς 1000 ποὺ ὅτι εἶχαν πάρει τὴ Θέρμη καὶ πολιορκοῦσαν τὴν Πύδνα, καὶ τότες κάθησαν κι' ἀφτοὶ πρῶτα καὶ τὴν πολιόρκησαν· ἔπειτα ὅμως καθὼς ἔβιαζε ἡ Ποτείδαια καὶ τὸ φτάσιμο τοῦ Ἀριστέα, τεριάστηκαν καὶ κλείσανε μὲ τὸν Περδίκκα συμμαχία τῆς ἀνάγκης, καὶ βγῆκαν ἀπὸ τὴ Μακεδονία. Ἀπὸ κεῖ κατεβαίνουνε στὴ Βέροια καὶ κατόπι στὴ Στρέψα (86α), κι' ἀφοῦ πρῶτα δοκιμάσανε νὰν τὴ πάρουν καὶ δὲν τὸ κατόρθωσαν, προχωροῦσαν πεζοὶ πρὸς τὴν Ποτείδαια μὲ 3000 δικούς

---

(83) ἔπρασσον. Ξένο κατὰ τὸν Poppo.

(84) τοῖς δ' ἐκλιποῦσι τούτοις. Νομίζω τοῖς δ' ἐκλιποῦσιν ἐπὶ τούτοις. Ἡρόδ. 3, 114 καὶ 8, 18 ἐπὶ τοῖσδε. Ἡρόδ. 1,60 ὁμολογήσαντα ἐπὶ τούτοις.

(85) Τὰ ΧΡ Ποτειδαιάταις. Γράφε πολίταις. Δὲς Λεξικά.

(86) πρῶτον καταλαμβάνουσι. Τὸ πρῶτον καθαφτὸ πηγαίνει στὸ ἐπολιόρκησαν.

(86α) Τὰ ΧΡ ἐπιστρέψαντες Ὁ Pluygers ἐπὶ Στρέψαν.

ρουσιάσω σὲ μιὰ ξαδέλφη μου, θὰ εὐχαριστηθῇς νὰ τὴ γνωρίσῃς, εἶναι πολὺ ἔξυπνη».

Ξέρεις τί ἰδέα ἔχω γιὰ τὰ κορίτσια ποῦ συχνάζουν στὰ σαλόνια· κουκλίτσες μὲ μιὰ ψεύτικη μόρφωση, ποῦ ὅταν δὲ μιλοῦν γιὰ τὶς φορεσιές τους καὶ δὲ σοῦ ξεσκίζουν τ' αὐτιὰ μὲ τὸ πιάνο τους, σὲ πεθαίνουν μιλῶντας γιὰ τὰ Φραντζέζικα ρομάντζα. Γι' αὐτὸ καὶ στὴ λέξη ἔξυπνη φαντάστηκα μιὰ νέα λιγάκι πειὸ ζωηρὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες, ποῦ θἄξερε νὰ μιλήσῃ καὶ γιὰ κάτι ἄλλο, ὄχι γιὰ μεγάλα πράματα, μὰ κάπου-κάπου μὲ μιὰν ἔξυπνη φρασοῦλα. Δὲν εἶχα ὅμως καὶ μεγαλείτερη ἀπαίτηση.

Ἀνοίξαμε δρόμο στὴ μέση ἀπὸ τὸν κόσμο, ποῦ πλημμύριζε κείνη τὴ στιγμὴ τὴ σάλα, κύτταξε τριγύρω καὶ κοντοζύγωσε μιὰ νέα, ποῦ τὴ στιγμὴ κείνη εἶχε γύρω της πέντ' ἑξῆ νταντῆδες καὶ μοῦπε νὰ πλησιάσω. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ ντύσιμό της. Πόσα πράμματα μπορεῖ νὰ νοιώσῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν τρόπο ποῦ ντύνεται μιὰ νέα! τὸ γοῦστο, τὶς ἰδέες, τὴν ἀντίληψη, ὁλάκαιρο πολλὲς φορὲς τὸ χαραχτῆρα της. Ἦταν ντυμένη στ' ἄσπρα πολὺ πολὺ ἁπλά, χωρὶς λουλούδια, χωρὶς τζοβαΐρικά, τὸ φόρεμά της ὅμως καλοκαμωμένο ἔδειχνε τὶς ἀξιοθάμαστες γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ της. Ὄμορφη πραγματικὰ δὲν εἶταν, τὰ μάτια της μόνο εἶχαν μίαν ἰδιαίτερη ἔκφραση καὶ τὸ χαμόγελό της σοῦλεγε πολλὰ πολλά. Αὐτ' εἶταν ἡ πρώτη μου ἐντύπωση.

Ἀροῦ μὲ παρουσίασαν, ἔπειτ' ἀπὸ τὴ συνειθισμένη σαχλὴν ὑπόκλιση καὶ τὸ ψεύτικο «χαίρω πολύ», τὴν ἐρώτησα ἂν δεχόντανε νὰ χορέψῃ μαζύ μου τὸ βάλς, ποῦ θἄπαιζαν σκεδὸν ἀμέσως. Γύρισε μὲ πολλὴ χάρη τότε σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ποῦ ἦταν κοντά της καί :

«Σᾶς ὑποσκέθηκα σᾶς αὐτὸ τὸ χορό, τοῦ λέει, ἀλλὰ ὁ κύριος εἶναι ξένος καὶ πρέπει νὰ τὸν προτιμήσω. Ἂν τὸ ἐπιτρέπετε...»

Καὶ χωρὶς νὰ καλοακούσῃ τὸ «ἀφοῦ τὸ θέλετε, μὲ λύπη μου», ποῦ ψιθύρισε μὲ τὰ μάτια λυγωμένα κεῖνος, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση της, πῆρε τὸ μπράτσο ποῦ τῆς πρόσφερνα καὶ μοῦπε : «Πρὶν χορέψουμε, θέλω ἕνα φλυτζάνι τσαΐ κρύο· πηγαίνομε μέσα»;

Πήγαμε στὴν τραπεζαρία, ὅπου βαλθηκα νὰ τῆς ἑτοιμάσω τὸ τσαΐ καὶ περιμένοντας νὰ κρυώσῃ, ἀρχίσαμε τὶς κουβέντες.

— «Σᾶς ἀρέσει ὁ χορός, δεσποσύνη ;» Τὴν ρώτησα.

—«Ὁ χορός ; ναί, γιατὶ μ' ἀρέσει κάθε εἶδος γυμναστικῆς κι ὁ χορὸς εἶν' ἕνα».

—«Καὶ γυμναζόσαστε πολύ ; »

—«Ὅσο περσότερο μπορῶ· πηγαίνω ποδήλατο τραβάω κουπί, κυνηγάω, παίζω τέννις καὶ τὸ καλοκαῖρι κολυμπάω. Ὅ,τι εἶναι γυμναστικὴ μὲ τρελλαίνει».

—«Καὶ στὸν κόσμο σᾶς ἀρέσει νὰ συχνάζετε ;»

—«Πηγαίνω παντοῦ, δὲν ἀφήνω καμμιά, μὰ καμμιὰ διασκέδαση, ξέρετε ὅμως πῶς ; προσπαθῶ νὰ βρίσκωμαι στὴ μέση, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὴν πλησιάζω· ὅπως πηγαίνει κανεὶς σὲ μελισσοκομεῖο, βρίσκεται στὴ μέση ἀπὸ τὰ μελίσσια, ἀλλὰ καὶ τ' ἀποφεύγει, φοβᾶται νὰ τὸν πλησιάσουνε».

—«Καὶ πῶς τὸ κατορθώνετε ;»

—«Ὦ! εἶναι πολὺ εὔκολο· δὲν ἀνακατόνομαι οὔτε στὶς κουβέντες, οὔτε στὶς κακογλωσσιές, οὔτε ἔχω φίλες· ἐνῷ ζῶ στὸν κόσμο, ζῶ περσότερο μὲ τὸν ἑαυτό μου. Εἶμαι ἐρασιτέχνις τοῦ κόσμου, γιατὶ ἔχει περσότερα ψεγάδια παρὰ ὁμορφιές, ποῦ ὁλοφάνερα γένονται, ὅταν κανεὶς τὸν παραπλησιάζει.»

—«Ἀλλὰ ἴσα ἴσα σᾶς εἶδα ἀρκετὰ τριγυρισμένη ἀπὸ κόσμο.»

—«Καὶ τί σημαίνει ; Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν προσπαθεῖ νὰ μὲ γνωρίσῃ ἀληθινά, κατάβαθα, μιλῶντας μου. Ὅλα ἐπιπόλαια· καὶ γὼ πάλι δὲν ἀφήνω κανένα νὰ μοῦ παρουσιάσῃ ὁλόγυμνο τὸ χαραχτῆρα του, τὸν τρόπο ποῦ σκέφτεται, ποῦ αἰστάνεται. Ὅ,τι καλύτερο ἔχουμε μέσα μας—ἂν ἔχουμε—τὸ φυλάμε μ' ἐγωϊσμὸ γιὰ μᾶς, φοβούμαστε μήπως βεβηλωθῇ ἂν τὸ ρίξουμε στὴν ἀδιαφορία τοῦ κόσμου. Τὰ ἐλαττώματά μας πάλι, ὅταν εἴμαστε μὲ κόσμο, μένουνε κρυμμένα καὶ στὴ θέση τους προσπαθοῦμε νὰ βάνουμε ψεύτικα προτερήματα. Κ' ἔτσι ζῇ κανεὶς στὸν κόσμο μὲ τὸ νὰ ζῇ καὶ πολὺ μακριά».

—«Μὰ λοιπὸν γιατὶ νὰ ζῆτε στὸν κόσμο, ἀφοῦ ἔχετε τόσο κακὴν ἰδέα γι' αὐτόν ;»

— «Καὶ ποῦ νὰ ζήσω ; Ἂν δὲν πάω γὼ στὸν κόσμο, θἄρθῃ ὁ κόσμος σὲ μέ. Κ' ἔπειτα ποιὸς σᾶς λέει ποῦ δὲ βρίσκω κ' εὐχαρίστηση ; μονάχα ποῦ τὸν παίρνω ὅπως εἶναι, δὲν κάνω γλυκαπάτες, δὲ μ' ἐνθουσιάζει κι ὅταν βρίσκω κανένα ποῦ νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τοὺς συνειθισμένους τύπους, εἶμ' εὐχαριστημένη γιὰ τὴν ἀνακάλυψη».

—«Ἴσως καὶ τὸ νὰ βλέπετε ὅλους τόσο πρόθυμους κοντά σας, νὰ νοιώθετε ποῦ σᾶς θαμάζουν, ν' ἀκοῦτε νὰ σᾶς λένε ὅμορφη...»

—«Αὐτό 'ναι ποῦ δὲ μ' ἀρέσει. Ἡ φράση «εἶστε ὅμορφη» εἶναι πειὸ ἀρχαία ἀπὸ μούμια Αἰγυπτιακή. Μιὰ γυναῖκα, ὄμορφη ἢ ἄσκημη, τὴν ἀκούει ἀπ' ὅταν γίνῃ δεκατεσσάρων χρόνων καὶ τὴν ἀκούει πάντα μὲ τὸν ἴδιον ἦχο, μὲ τὴν ἴδια μονοτονία, μὲ τὴν ἴδια προσποίηση. Ἕνας κύριος πιστεύει πῶς εἶναι ὑποχρεωμένος, ὅταν βρίσκεται κοντὰ σὲ μιὰ γυναῖκα νὰ τῆς λέῃ πῶς εἶναι ὄμορφη, νομίζοντας πῶς εἶναι ὁ μοναχὸς τρόπος νὰ γίνετ' εὐχάριστος, κι ἀπορῶ πῶς ἔξυπνοι ἄνθρωποι κάνουν τὸ ἴδιο. Αὐτὸ ἴσα ἴσα μὲ πειράζει, ποῦ μᾶς βρίσκουν τόσο ἀνόητες. Ἔχω δίκιο, τί λέτε ;»

Σοῦ ὁμολογῶ, φίλε μου, πῶς αὐτ' ἡ ἐρώτηση ὄχι λίγο μὲ στενοχώρεσε. Μήπως καὶ γὼ δὲν τὴ λέω πάντα τὴν καταραμένη κείνη φράση καὶ δὲν τῆς τὴ μισῶπα, ὅταν τὴ ρώτησα, ἂν τῆς ἀρέσῃ νὰ τὴ λένε ὄμορφη ; Ἡ καλή μου ὅμως τύχη θέλησε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ν' ἀρχίσῃ ἡ μουσικὴ τοῦ βάλς. Δὲν ἐπερίμενε τὴν ἀπάντησή μου καὶ μὲ τὴν πρώτη νότα σηκώθηκε λέγοντας:—«τώρα χορεύουμε;» κ' ἔτσι μπήκαμε στὴ σάλα τοῦ χοροῦ.

Ἄχ, τί βάλς ἐκεῖνο, ποτέ μου δὲν ἐχόρεψα ἕνα τέτοιο· ἐλαφριὰ ἐλαφριὰ σὰν πούπουλο πετοῦσε στὸ χορὸ καὶ πετοῦσα κ' ἐγὼ σ' ἄλλους κόσμους. Μόλις ἄγγιζαν τὰ πόδια μας στὸ πάτωμα καὶ μολονότι αἰστανόμουνα τὸ χέρι της στὴν πλάτη μου καὶ τὸ λυγερὸ κορμί της τόσο κοντά μου, ἀφοῦ τὴν κρατοῦσα σφιχτὰ σφιχτ' ἀπὸ τὴ μέση, μοῦ φαίνονταν ἕνα πλάσμα αἰθέριο, ὅπως ὅταν κοντὰ σὲ ὀρχήστρα ἀκοῦς δυνατὸ τὸ θόρυβο τῶν ὀργάνων, καὶ ὁ ἦχος τῆς μουσικῆς σοῦ χαϊδεύει ἁπαλὰ ἁπαλὰ τὴν ψυχή. Ἐννοιωθα νὰ ξανοίγεται μπροστά μου καινούριος κόσμος, μὰ ποῦ θἦταν κρύος κι ἀδιάφορος χωρὶς τὸ παράξενο κεῖνο πλασματακι.

Ὅταν τέλειωσε—μήπως ὅλα δὲν ἔχουν ἕνα τέλος ;—«Κουραστήκατε;» τῆς εἶπα κι ἀπόρησα κι ὁ ἴδιος μὲ τὴ γλυκάδα τῆς φωνῆς μου.

—«Ὦ, τόσο λίγο! πηγαίνομε ὅμως μακρυ' ἀπ' τὸν κόσμο, θέλω λίγη ἡσυχία».

Ἀκκούμπησε στὸ μπράτσο μου κιἀφοῦ περάσαμε δυὸ-τρία δωμάτια, φτάσαμε σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι καὶ τότες κάθισε σ' ἕνα μικρὸ σοφᾶ.

—«Τί ὡραῖα δῶ. ψιθύρισε, μακρυὰ ἀπ' τὸ θόρυβο !»

—«Δὲ θέλετε οὔτε νὰ σᾶς μιλῶ :»

Μὲ κύτταξε καὶ τὸ βλέμμα της μοῦ φάνηκε πειὸ γλυκὸ παρὰ πρίν.

—«Ἂν μ' ἀφήνατε μόνη λίγα λεφτά...»

τους ὁπλῖτες—χώρια πολλοὺς ἀπὸ τοὺς συμμάχους τους—καὶ μὲ 600 τοῦ ἱππικοῦ Μακεδόνες τοὺς μὲ τὸ Φίλιππο καὶ τὸν Παψανία. Ἀντάμα ἀρμένιζαν καὶ τὰ (87) καράβια, 70 ὅλα. Ἔτσι προχωρῶντας λίγο λίγο φτάνουν τὴν τρίτη μέρα στὸ Γίγωνο, ὅπου στρατοπέδεψαν.

62. Κ' οἱ Ποτειδαιᾶτες κι' οἱ Πελοποννησιῶτες μὲ τὸν Ἀριστέα καρτεροῦσαν τοὺς Ἀθηναίους στρατοπεδεμένοι (88) τῆς Ὄλυθος μεριὰ ἀπὰς στὸ ἑξαμίλι, κι' εἶχανε στήσει τὴν ἀγορά τους ὄξω ἀπὸ τὴ χώρα. Στρατηγὸ εἶχαν ἐκλέξει οἱ συμμάχοι ὅλου τοῦ πεζικοῦ τὸν Ἀριστέα, τοῦ ἱππικοῦ τὸν Περδίκκα· γιατὶ τραβήχτηκε ἐφτὺς πάλι ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους καὶ πολεμοῦσε μὲ τὸ μέρος τῶν Ποτειδαιατῶν διορίζοντας ἀντιστράτηγό του τὸν Ἰόλα. Κι' εἶταν ἡ ἰδέα τοῦ Ἀριστέα, ἀφτὸς μὲ τὸ δικό του στρατὸ μέσα στὸ ἑξαμίλι νὰ προσέχει τοὺς Ἀθηναίους, ἂν πλακώσουν· οἱ Χαλκιδιῶτες πάλι κι' οἱ συμμάχοι οἱ ὄξω ἀπὸ τὸ ἑξαμίλι κι' οἱ 200 τοῦ Μακεδονικοῦ ἱππικοῦ νὰ μένουνε στὴν Ὄλυθο, κι' ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι τόνε βαρέσουν, ἐκεῖνοι βοηθῶντας ἀπὸ τὰ νῶτα τους νὰν τοὺς βάλουνε στὴ μέση. Ὁ Καλλίας ὅμως ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κι' οἱ συστράτηγοί του τὸ Μακεδονικὸ ἱππικὸ καὶ λίγους συμμάχους τοὺς στέλνουν τῆς Ὄλυθος μεριὰ γιὰ νὰ σταματήσουν ἀπὸ κεῖ κάθε βοήθια (89), κι' οἱ ἴδιοι σήκωσαν τὸ στρατὸ καὶ προχωροῦσαν πρὸς τὴν Ποτείδαια. Καὶ σὰ σιμώσανε στὸ ἑξαμίλι κι' εἶδαν τοὺς ἀντικρὺ πὼς ἔπαιρναν τ' ἄρματα γιὰ μάχη, ἀντιπαρατάχτηκαν κι' ἀφτοί, καὶ σὲ λίγο ἤρθανε στὰ χέρια. Καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀριστέα τὸ πλερὸ κι' οἱ διαλεχτοὶ μαζί του, Κορθινοὶ ἢ ἄλλοι, τσάκισαν τοὺς ἀντικρύ τους καὶ τοὺς πῆγαν κυνηγῶντας δρόμο πολύ· ὁ ἄλλος ὅμως στρατὸς τῶν Ποτειδαιατῶν καὶ τῶν Πελοποννησιωτῶν νικήθηκε καὶ τρύπωσε στὸ τειχί.

63. Κι' ὁ Ἀριστέας, καθὼς γύριζε ἀπὸ τὸ κυνῆγι, βλέπει τὸν ἄλλο στρατὸ νικημένο καὶ δὲν ἤξερε πόθες νὰ τραβήξει, νὰ ριψοκινδυνέψει πρὸς τὴν Ὄλυθο ἢ ἴσα στὴν Ποτείδαια. Τέλος ἀποφάσισε νὰ πυκνώσει τοὺς δικούς του ὅσο μποροῦσε στενώτερα καὶ τρεχάτος ν' ἀνοίξει δρόμο ὡς στὴν Ποτείδαια, καὶ πέρασε ἔτσι μέσα ἀπὸ τὴ θάλασσα παράπλευρα τοῦ μόλου μὲ κόπους καὶ χτυπούμενος, μὰ μὲ λίγη ζημιά, γιατὶ τοὺς πιὸ πολλοὺς (90) τοὺς γλύτωσε. Τῶν Ποτειδαιατῶν πάλι οἱ βοηθοὶ ἀπὸ τὴν Ὄλυθο —ἀπέχει ἀπὸ κεῖ ἡ Ποτείδαια ὡς πὲς 60 στάδια καὶ φαίνεται καθαρὰ—ἅμα ἄρχισε ἡ μάχη καὶ σηκώθηκαν τὰ σημάδια, κάτι λίγο προχώρησαν μὲ σκοπὸ νὰ βοηθήσουν, ὅπως καὶ τὸ Μακεδονικὸ ἱππικὸ ἀντιπαρατάχτηκε νὰν τοὺς ἀμποδίσει· ἐπειδὴς ὅμως γλήγορα φάνηκε ἡ νίκη τῶν Ἀθηναίων καὶ κατεβάστηκαν τὰ σημάδια, ξαναγύρισαν πίσω, ἀφτοὶ στὸ τειχὶ κι' οἱ Μακεδόνες κοντὰ στοὺς Ἀθηναίους. Ἔτσι καὶ τῶν διενῶν τους δὲν τοὺς πῆγε ἱππικὸ στὴ μάχη.

Ὕστερα ἀπὸ τὴ μάχη ἔστησαν οἱ Ἀθηναῖοι τρόπαιο καὶ παραχώρησαν ὁρκιστοὶ τοὺς νεκροὺς στοὺς Ποτειδαιᾶτες. Ποτειδαιᾶτες καὶ συμμάχοι τους σκοτώθηκαν κάτι λιγώτεροι ἀπὸ 300· καθαφτὸ Ἀθηναῖοι 150 κι' ὁ Καλλίας ὁ στρατηγός.

64. Ἔπειτα ἐφτὺς οἱ Ἀθηναῖοι τειχόκλεισαν

---

(87) ἅμα δὲ νῆες. Νομίζω ἅμα δὲ αἱ νῆες μὲ κόμμα ὕστερα ἀπὸ τὸ παρέπλεον.

(88) Τὰ ΧΡ ἐστρατοπεδεύοντο. Γράφε ἐστρατοπέδευντο, ὅπως δείχνει καὶ τὸ ἐπεποίηντο.

(89) εἴργωσι—ἐπιβοηθεῖν. Νομίζω εἴργωσι — μὴ ἐπιβοηθεῖν.

(90) πλείους. Ἴσως πλείστους.

Ἔπρεπε νὰ ὑπακούσω· ἔκαμα μιὰν ὑπόκλιση καὶ ξαναγύρισα στὴ σάλα τοῦ χοροῦ, ὅπου — αὐτὸ τὸ μαντεύεις βέβαια—ἐζήτησα νὰ μάθω κάτι περσότερο γιὰ κείνην. Μοῦ εἶπαν πῶς εἶταν μονάκριβο, χαϊδεμένο, παιδὶ ἑνὸς ἀπὸ τους πλουσιώτερους τοῦ τόπου. Δὲν τὄδειχνε καθόλου ἡ σεμνὴ φορεσιά της, μονάχ' ἀπὸ τοὺς νέους ποῦ τὴν τριγύριζαν μποροῦσες νὰ μαντέψῃς, ποῦ ἐξὸν ἀπὸ τις χάρες της κι ὁ ἁρμονικὸς ἦχος τοῦ παρᾶ θἄπαιζε κάποιο ρόλο.

Ὅταν γύρισα νὰ τὴν εὕρω—αὐτὸ εἶταν τὸ καθῆκον μου—δὲν εἶταν πειὰ μόνη· τὴν εἶχαν φτάσῃ καὶ κεῖ οἱ φρακοφορεμένοι καβαλλιέρηδες. Ὅταν μὲ εἶδε χαμογέλασε :

—«Ἐδῶ οἱ κύριοι μὲ λένε μοναξιώτισσα·σεῖς τί λέτε ;»

—«Ποῦ στὸν κόσμο γιὰ νἆναι κανεὶς μοναξιώτης, πρέπει νὰ θέλουν κ' οἱ ἄλλοι».

—«Πολὺ σωστά, καὶ σεῖς δὲ θέλετε, ἀπόδειξη ποῦ ἤρθατε νὰ μὲ τραβήξετε ἀπὸ τὴ μοναξιά μου καὶ νὰ μὲ ξαναπάρετε στὸν κόσμο».

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια σηκώθηκε κ' ἔλαβα τὴ χαρὰ νὰ τὴ νοιώσω καὶ πάλι στὸ μπράτσο μου, γιὰ λίγο ὅμως καὶ γιὰ ὕστερη φορά, γιατὶ μοῦ τὴν πῆραν καὶ δὲν κατόρθωσα νὰ τὴν ξαναζυγώσω. Τὴν ἔβλεπα μονάχα, ἐνῶ φλυαροῦσα ἢ χόρευα μὲ ἄλλες, νὰ μιλῇ—πάντα πολυτριγυρισμένη — καὶ νὰ χορεύῃ μὲ τὴν ἴδια χάρη, μὲ τὴν ἴδια ἐλαφρότη, σεμνή, ἀφελής, χαριτωμένη, καὶ τώρα τὴν εὕρισκα, πές μου σὺ τὸ γιατί, καὶ πολὺ πολὺ ὄμορφη.

II

Νά ! ποῦ ἀρχίζει κ' ἡ ρωμαντικὴ ἱστορία, θὰ σκέφτεσαι. Τί θἄλεγες ὅμως, ἂν σοῦλεγα, ποὺ δυὸ μέρες κατόπι — οἱ ἑπόμενες τοῦ χοροῦ εἴτουν βροχερὲς — μιὰ μέρα χειμωνιάτικη, ποῦ στοὺς Κορφοὺς σὲ κάνει θέλεις καὶ δὲ θέλεις ν' ἀγαπήσῃς τὴ ζωή, πῆρα τὸ ποδήλατό μου καὶ τράβηξα στὸ Κανόνι, μιὰ μαγευτικὴ τοποθεσία τρία τέταρτα τῆς ὥρας μακρυὰ ἀπ' τὴν πόλη, μέρος ποῦ συχνάζουν οἱ ποδηλάτες καὶ περσότερο οἱ νέες, γιατ' εἶναι τὸ μοναχὸ ἐξοχικὸ μέρος τόσο χοντὰ στὴν Κέρκυρα.

Θαρχόντανε βέβαια καὶ κείνη, ἀφοῦ τῆς ἄρεσε τόσο νὰ πηγαίνῃ ποδήλατο καὶ περίμενα κεῖ, καθισμένος σ' ἕνα μικρό, τὸ μόνο καρενεδάκι τοῦ Κανονιοῦ μὲ τὴν ἀπόφαση νἆμαι πειὸ ὁμιλητικὸς κκὶ νὰ τῆς πῶ ὅλα ὅσα σκεφτόμουνα γιὰ κείνην. Τὸ μοναχὸ δύσκολο ποῦ ἔπρεπε νὰ τὰ πῶ λιγάκι διαφορετικά, ἀπ' ὅπως θὰ τἄλεγα σὲ ἄλλην. Σκεφτόντανε μὲ δικό της τρόπο κ' εἶχε δική της ἀντίληψη, πρᾶμα δύσκολο στὴν ἐποχή μας γιὰ νέα ποῦ συχναζει στὰ σαλόνια. Ἀλλὰ μοῦ ἄρεσε τόσο, ποῦ ἤμουν ἕτοιμος νὰ κάμω κάθε τρέλλα, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ διαβάσω βαθειὰ στὴν ψυχή της, ν' ἀνακαλύψω αὐτὸ τὸ καλύτερο ποῦ εἶχε μέσα της, γιατ' εἶχε βέβαια κάτι ποῦ δὲν τὄρριχνε, καθὼς ἔλεγε, στὴν ἀδιαφορία τοῦ κόσμου καὶ σιγὰ σιγὰ ἕνα ὄμορφ' ὄνειρο μοῦ μιλοῦσε μὲ γλυκάδα στὴν ψυχὴ καὶ μ' ἄφηνε νὰ ἐλπίζω, πῶς μποροῦσε νἆμαι καὶ γὼ ἐκεῖνος ποῦ κάτι θὰ τῆς ξυπνοῦσε στὴν καρδιὰ καὶ θὰ τῆς ἔδειχνε κεῖ, ποῦ αὐτὴ ἔβλεπε μονάχα ψέμα καὶ προσποίηση, τὴν ἀλήθεια. Ποτέ μου δὲν εἶχα σκεφτῇ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο· αἰστανόμουνα ἐσωτερικιὰν ἐπανάσταση. Δὲν ἐγελάστηκα· μισὴ ὥρα δὲν εἶχε περάσῃ, ποῦ ἀρκετὰ ποδήλατα πηγαινοερχόντανε, ὅταν τὴν ξάνοιξα μ' ἕν' ἄσπρο ἀπὸ φανέλλα κοντὸ φουστάνι, σὰ νεράϊδα στὸ ποδήλατό της. Μόλις ἔφτασε λίγα βήματα μακρυά μου, ποῦ σηκώθηκα νὰ τὴ χαιρετήσω, πήδησε ἀπὸ τὸ ποδήλατο, ἦλθε κοντά μου καὶ σὰ νὰ γνωριζόμαστε ἀπὸ πολὺν καιρό, μοῦδωσε τὸ χέρι χαμογελῶντας.

—«Νά, ποῦ καὶ σεῖς ποδηλατεῖτε» μοῦ λέει.

—«Ὄχι τόσ' ὄμορφα ὅπως σεῖς».

—«Καὶ δῶ καθισμένος ρεμβάζετε ; ἔχετε κάτι στὴ στάση σας ἀπὸ ποιητή· μήπως γράφετε στίχους;

«Στίχους κάποτε, μὰ κακούς. Ἂν θέλετε νὰ μοῦ δώσετε τὸ λεύκωμά σας μὲ μεγάλη μου χαρὰ θὰ γράψω κεῖ μέσα τοὺς καλύτερους στίχους ποὔχω γράψῃ ὡς τώρα».

—«Τὸ λεύκωμά μου ; ἀλλὰ δὲν ἔχω· ξέρετε τί κακὴ ἰδέα ἔχω γιὰ τὰ λευκώματα ! ὅταν δὲν ἔχουν φιλολογικὴ ἀξία, ποῦ τοὺς τὴ δίνουν οἱ ὑπογραφὲς τῶν μεγάλων στὴν ποίηση, στὰ γράμματα, στὴν τέχνη, καὶ τὸ γράψιμό τους, τότες τελειώνει, ποῦ εἶναι μιὰ μικρὴ συλλογὴ ἀπὸ ψέματα. Κάθε νέα δίνοντας τὸ λεύκωμά της νὰ τῆς γράψουν λέει:«πέστε μου κάτι γιὰ τὴν ὁμορφιά μου, τὴ χάρη μου, τὴν ἐξυπνάδα μου», καὶ κάθε κύριος, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ λέει πολλὰ καὶ γιὰ τὰ τρία,κι ἂς εἶναι κείνη ἄσκημη, ἄχαρη, κοντή. Ἀδιάφορο !

—«Ὥστε σεῖς μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχετ' ἕνα λεύκωμα, μᾶς ἐμποδίζετε νὰ λέμε ψέματα· μᾶς οἰκονομεῖτε μιὰν ἁμαρτία. Εἶστε καλή.

—«Σᾶς ἐμποδίζω νὰ γελᾶτε μὲ μένα. Καὶ δὲ μοῦ λέτε σᾶς ἀρέσει αὐτ' ἡ τοποθεσία ;

—«Μὰ τὸ νησί σας ἔχει πολλὲς χάρες, πολλὲς ὁμορφιές, θέλει καὶ δὲ θέλει στὴν Κέρκυρα γίνεται κανεὶς καλλιτέχνης, γιατὶ ξυπνάει στὴν καρδιὰ πολλὰ πράματα, ποῦ κανεὶς τὰ νόμιζε κοιμισμένα».

—«Καὶ ξέρετε ποῦ ξανοίγει κανεὶς περσότερες χάρες : σ' ἕνα ψήλωμα τοῦ κάτου δρόμου· ἀπὸ κεῖ φαίνονται καλύτερες γραμμές· εἶναι δῶ κοντά, ἂν θέλετε σᾶς κάνω τὸν ὁδηγό, εἶμαι πρόθυμη».

Λίγα βήματα μακρυὰ εἶταν τὸ ψήλωμα ποῦ μοῦλεγε. Ὅταν φτάσαμε, δὲν ἐμπόρεσα νὰ μὴν ἐκφράσω ὁλάκαιρο τὸ θαμασμό μου, γιὰ τὴν ὄμορφη τοποθεσία.

—«Εἶχα δίκιο :» μοῦπε, ἐνῶ τὸ βλέμμα της πλανεμένο ραίνονταν σὰ σκλαβωμένο στις ὁμορφιὲς ποὔχαμε μπρός μας. «Αὐτ' ἡ θάλασσα στὰ πόδια μας—μεῖς οἱ νησιῶτες τὴν ἀγαπᾶμε τόσο! — αὐτὸς ὁ ὄμορφος οὐρανὸς ἀπὸ πάνου μας, τὸ Ποντικονῆσι, σὰ ψεύτικο στὴ μέση τῆς θάλασσας, κι ἀπέναντι ὁ καταπράσινος αὐτὸς λόφος, ποῦ στὴν κορφή του ἔχει λάβῃ ζωὴ τ' ὄνειρο μιᾶς ποιητικῆς ψυχῆς, τῆς δυστυχισμένης Αὐτοκρατόρισας !»

—«Ποτὲ, καλύτερα στὸ χορὸ ἢ δῶ ;»

—«Καὶ μὲ ρωτᾶτε ; Μὰ γιὰ νὰ νοιώσῃ κανεὶς καλύτερα τὶς χάρες τῆς δημιουργίας καὶ τῆς μοναξιᾶς, δὲ νομίζετε πῶς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀντίθεση ;»

Φίλε μου, σὺ μὲ ξέρεις, μὰ δύσκολα θὰ μὲ γνώριζες κείνη τὴ στιγμή, ποῦ μπροστὰ στ' ὄμορφο θέαμα ποῦ τραβοῦσε τὸ βλέμμα μου, αἰστανόμουνα κείνην κοντά μου, ποῦ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ τὴ γνώρισα σκλάβωσε μὲ μιᾶς ὁλάκαιρο τὸ λογισμό μου, κείνην, ποῦ κάτι εἶχε ὅμοιο με μένα στὶς σκέψες, στοὺς πόθους ἴσως, στὸν ἐνθουσιασμὸ βέβαια ποῦ κείνη τὴν ὥρα μᾶς ἔνωσε τὸ θέαμα στὴ συνάντηση τῆς σκέψης καὶ τοῦ θαμασμοῦ μας.

Εὐτυχισμένος ὅποιος αἰστάνθηκε ὅσα γὼ κείνη τὴ στιγμή, εὐλογημένος ὅποιος μπόρεσε νὰ τὰ ἐμπνεύσῃ ! Καὶ σὰ νὰ φοβόμουνα μὴν ἀπότομα τὴν τραβήξω ἀπὸ τὴν ὄμορφη σκέψη της, ἄρχισα σιγὰ σιγὰ :

—«Πόσα πράματα μπορεῖ νὰ ζυπνήσῃ μέσα σας ἕνα ὄμορφο θέαμα σὲ κατάλληλη στιγμή ! Πιστέψατέ με, σᾶς παρακαλῶ, καὶ μὴ νομίσετε, ὅπως εἶν' ἡ ἰδέα σας γιὰ τοὺς νέους ποῦ συχναζουν στὰ σαλόνια, ποῦ κρούβω μὲ ψεύτικες χάρες τὰ μεγάλα μου ἐλαττώματα. Ἔχω κάτι καλὸ μέσα μου, τὸ νοιώθω, κάτι ποῦ χτυπάει γιὰ ὅ,τι ὄμορφο, εὐγενικό, γενναῖο, κάτι ποῦ διψάει γιὰ τὴν ἀλήθεια, κάτι ποῦ μοιάζει μὲ τὴν πολύτιμη πέτρα, ποῦ ἔχει ἀνάγκη ἐπιδέξιου τεχνίτη, γιὰ νὰ φανῇ ἡ λάμψη της, γιὰ νὰ γίνῃ διαμάντι, κάτι ποῦ χαμένο θὰ μένῃ, ἂν δὲ βρεθῇ ὁ τεχνίτης ἐκεῖνος ποῦ θὰ ξέρει νὰ τὴ δουλέψῃ. Κι ὁ τεχνίτης ἐκεῖνος πρέπει νἄχῃ τρυφερὰ τὰ χέρια καὶ τρυφερὴ καρδιά, πρέπει νἆναι γυναῖκα, γυναῖκα, ὄχι κοῦκλα' μὰ ἄνθρωπος».

Τώρα γέλασε ὅσο θέλεις. Ἡ φωνή μου ἔτρεμε κι αἰστανόμουνα ποῦ τὸ βλέμμα μου ἔπρεπε νἄχῃ διαφορετικὴν ἔκφραση. Δὲν ἐτόλμησα νὰ τῆς πῶ ποῦ ἡ ὀνειρεμένη γυναῖκα εἶταν ἐκείνη. Δὲν ἐτόλμησα νὰ φτάσω ὡς ἐκεῖ, γιατ' εἶχε κάτι τὸ ὅλον της ποῦ μ' ἔκανε δειλὸ μπροστά της.

Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως, δὲν πέρασε ὅμως πολύ, ποῦ στηρίχτηκε στὸ ποδήλατό της, καὶ παίρνοντας ξάφνου μιὰν ἀπόφαση προσήλωσε τὰ μάτια της στὰ δικά μου καί :

—«Μαζί σας θέλω νἆμαι ζάστερη, μοῦπε, δὲν εἶναι ἀλήθεια ποῦ σᾶς ἀρέσω πολύ ;»

—«Μ' ἀρέσετε μοναχά ;»

—«Γιὰ νὰ μ' ἀγαπήσετε, εἶναι πολὺ γλήγορα, πιθανὸν αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ τὸ πιστεύετε, μὰ δὲν εἶν' ἔτσι. Ἂν θέλω ὅμως μπορεῖτε νὰ μ' ἀγαπήσετε

τὸ τειχὶ τὸ ἀπὸ τὸ ἀπὸ τὸ ἑξαμίλι καὶ φρουροῦσαν· τὸ κατὰ τὴν Παλλήνη ὅμως ἔμενε ἄκλειστο. Γιατὶ φρονοῦσαν πὼς δὲν εἶναι ἀρκετοὶ καὶ νὰ φρουροῦνε μέσα στὸ ἑξαμίλι καὶ διαβαίνοντας στὴν Παλλήνη νὰ τειχίζουν, ἀπὸ φόβο μήπως, ἂ χωριστοῦν, τοὺς βαρέσουν οἱ Ποτειδαιᾶτες κι' οἱ συμμάχοι τους. Μόλις ἔμαθαν ὅμως οἱ Ἀθηναῖοι κάτου στὴν Ἀθήνα πὼς ἡ Παλλήνη μένει ἀτειχόκλειστη, λίγο ὕστερα (91) στέλνουν 1600 ὁπλῖτες δικούς τους μὲ στρατηγὸ τὸ Φορμίωνα τοῦ Ἀσώπιου. Ἀφτὸς ἅμα ἔφτασε στὴν Παλλήνη, ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἄφυτη κ' ἔφερε τὸ στρατὸ ὡς μπροστὰ στὴν Ποτείδαια, προχωρῶντας λίγο λίγο ἐνῶ σύγκαιρα δεντρόκοβε τὸν τόπο· καὶ καθὼς δὲν ἔβγαινε κανεὶς νὰν τὸν πολεμήσει, τειχόκλεισε τὸ τειχὶ τὸ ἀπὸ τὴν Παλλήνη. Ἔτσι τότες πιὰ τὴν Ποτείδαια τὴν πολιορκούσανε σφιχτὰ μπροστὰ καὶ πίσω, κι' εἶταν ἀντάμα ντελιγιανισμένη (92) μὲ τὰ καράβια ἀπὸ τὴ θάλασσα.

65. Κι' ὁ Ἀριστέας, ἀφοῦ μὲ τὸ τειχοκλείσιμο τῆς Ποτείδαιας δὲν ἔβλεπε καμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας ἐξὸν ἃ φανεῖ τίποτα ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο ἢ τίποτα ἄλλο ἀλογάριαστο, συβούλεβε ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐξὸν 500 νὰ καιροφυλαχτήσουν ἄνεμο καὶ νὰ ξεκόψουν, κι' εἶταν πρόθυμος νὰ μείνει ὁ ἴδιος μὲ τοὺς 500· ἐπειδὴς ὅμως δὲν τοὺς ἔπειθε, τότες θέλοντας κι' ἐκεῖ στὴ Θράκη νὰ ὀργανίσει τὰ πράματα καὶ πῶς ἀπ' ὄξω νὰ γίνει τὸ καλύτερο, ξεκόβει μὲ καράβι χωρὶς νὰ νιώσει ἡ φρουρὰ τῶν Ἀθηναίων. Καὶ μένοντας ἐκεῖ στὴ Χαλκιδικὴ βοηθοῦσε σ' ὅλα καὶ σκότωσε καὶ πολλοὺς Σερμυλιοὺς μὲ καρτέρι κοντὰ στὴ χώρα τους, καθὼς κι' ἔστειλε στὴν Πελοπόννησο κι' ἐνεργοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ φτάσει κάπια βοήθια.

Ὁ Φορμίωνας πάλι ὕστερα ἀπὸ τὸ τειχοκλείσιμο τῆς Ποτείδαιας πῆρε τοὺς χίλιους του ἑξακόσιους καὶ ρήμαζε τὴ Χαλκιδικὴ καὶ τὴ Βοττική· μάλιστα κυρίεψε καὶ κάτι μικρὲς πολιτεῖες.

(91) Τὰ ΧΡ χρόνφ. Γράφε οὐ χρόνφ.

(92) ντελιγιανισμένη = ἀποκλεισμένη Νομίζω, ἔπρεπε νὰ καθιερώσουμε τὴ λέξη, ὥστε ν' ἀποθανατιστεῖ καὶ μὲ τὴ γλῶσσα ὁ περιβόητος ἀοίδιμος καὶ (κατα τὸν τηλικούτα Μιστριώτη) τηλικοῦτος ἢ καλύτερα τηλικούτρας πολιτεφτής.

καὶ πολύ, τὸ νοιώθω αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ δὲν πρέπει. Σεῖς δὲ μοὔπατε τίποτ' ἀπὸ κεῖνα ποῦ κάθε μέρα μοῦ λέει ὁ ἕνας κι ἄλλος στὰ σαλόνια ἐδῶ καὶ κεῖ, γιὰ νἄχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς κάμω τὴν ἐρώτηση ποῦ σᾶς ἔκαμα· γιὰ σᾶς ὅμως μιλοῦν τὰ μάτια κ' ἡ φωνή σας, γι' αὐτὸ καὶ γὼ ὅ,τι δὲν ἔχω πῆ σὲ κανένα, τὸ λέω σὲ σᾶς. Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ἀγαπήσω καὶ σᾶς τὸ λέω ἐνόσω βρίσκω πῶς εἶναι καιρός. Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ἀφήσω γιὰ νἄχω τὴν ἱκανοποίηση — ἔτσι τὸ νομίζουν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ γυναῖκες — τῆς ἀγάπης σας, γιὰ νἄχω ἕναν περσότερο θαμαστή, γιὰ νἄχω ἕνα θῦμα, ἀλλὰ νἄμαι αἰτία μιᾶς λύπης σας, ὅσο λίγο κι ἂν σᾶς βαστοῦσε, τὸ βρίσκω ὄχι μονάχα ἄσκημο, μ' ἀνήθικο. Ἂν τὰ ἴδια λόγια δὲν ἔχω πῆ σ' ὅλους ἐκείνους ποῦ εἴδατε νὰ μὲ τριγυρίζουν, δὲν τὄκανα γιατὶ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν τρέχει τὸν κίντυνο νὰ μ' ἀγαπήσῃ πραγματικά. Μὲ σᾶς ὅμως διαφέρει».

—«Ἀλλ' ἀφοῦ πιστεύετε στὴν εἰλικρίνειά μου, ἀφοῦ ἐχτιμᾶτε τὸ χαραχτῆρα μου, γιατὶ μ' ἀπελπίζετε ;»

—«Θέλετε νὰ μάθετε τὸ γιατί ; Γιατὶ δὲν εἶμ' ἐλεύτερη, ἔχω δώσῃ τὸ λόγο μου καὶ τὴν καρδιά μου σὲ ἄλλον. Γιὰ νὰ πιστεύω στὴν εἰλικρίνειά σας καὶ νὰ ἐχτιμῶ τὸ χαραχτῆρα σας, ἐτόλμησα νὰ σᾶς μιλήσω πρώτη ἐγώ, ὅπως σᾶς μίλησα. Βλέπετε, ποῦ ὅπου βρίσκω κάτι καλὸ τὸ νοιώθω καὶ γι' αὐτὸ σᾶς χωρίζω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γι' αὐτὸ καὶ σᾶς εἶπα ἕνα μυστικό μου. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ μὲ ἀποφεύγετε».

—«Καὶ νὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ κ' εὐχαριστῶ ...» ἐψιθύρισα.

— «Καὶ τώρα χωρὶς κακία ἔ ; χαίρετε».

Μοὔδωσε τὸ χέρι ποῦ δὲν ἐτόλμησα νὰ κρατήσω γιὰ πολὺ στὸ δικό μου καὶ πήδησε στὸ ποδήλατο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε στὰ μάτια μου ἀκόμα ἡ λευκὴ σιλουέττα της κ' ἔπειτα στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου χάθηκε.

Ἐδῶ τελειώνει ὅ,τι εἶχα νὰ σοῦ διηγηθῶ. Εἶχε δίκιο, ἂν ἀκολουθοῦσα νὰ τὴ βλέπω, θὰ τὴν ἀγαποῦσα. Τώρα μονάχα μοὔμεινε μιὰ ὄμορφη ἐντύπωση, μιὰ χρυσὴ ἀνάμνηση, σὰν ἦχος ὁλόγλυκος μακρυσμένης μελωδίας, ἕνα ὄμορφο νανούρισμα τῆς ψυχῆς ποῦ τὸ χρωστάω στὴ χαριτωμένη κείνη νέα, ἀσυνείθιστο τύπο σαλονιοῦ.

Καβαδδάτες 2)7)05

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΚΟΥ

« . . . AD UNA MORTE »

Σ' ἀλλοτινὰ νυχτώθηκα χαλάσματα
παρμμυθιῶ μὲ πλάνεσαν μαγεῖες,
μὲς στῆς ζωῆς τὰ ψιλοφάδιστα φασίματα
λυπητερὲς ξεδιάλυσα Ἱστορίες.

— Φαρμακερὸς ἀστρίτης φώλιαζε
μὲς στὰ λουλούδια ποῦ τῆς εἶχε στείλει,
κι ἀφ' τὴν πληγή της φαρμακώθηκαν
ἐρωτιασμένα χείλη...
— Τὰ λόγια της δὲν τ' ἄκουσε,
δὲν ἄκουσε ποῦ τοὔλεγε καρτέρα,
καὶ στὸ φεγγάρι, ποῦ ἀφ' τὰ δέντρα πρόβαλεν,
ἕνα φονιὰ ξανοίξανε πατέρα...
— Τὸ στοιχειωμένο πετρογέφυρο
χέρι μὲ χέρι τὸ περνούσανε μιὰ νύχτα·
πέρα στὸν ὄχτο Ἀνεράϊδες χόρευαν
κ' ἕνα σκυλὶ ξοπίσω τους ἀλύχτα...

Παρηγοριὲς ποῦ λαχταρίζεις φέρνω σου
πονετικὰ στὰ πονεμένα στήθια·
— τὰ νεραϊδένια μάτια σου εἶναι νούφαρα
καὶ τὸ νανούρισμά τους παραμύθια.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΣ

Σὲ μιά μας ἐφημερίδα σήμερα διαβάσαμε τ' ἀκόλουθα λόγια :

«Ὁ κ. Πρόεδρος ἀνακοινοῖ ἔγγραφον ἐπερώτησιν »τοῦ κ. Σκουλούδη περὶ τοῦ ζητήματος τῶν ἀνεμι»στήρων, λέγει δὲ ὅτι ἐνόμισε καλὸν νὰ μὴ τοποθε»τήσῃ τοιοῦτοΥ».

Ἡ κομψὴ κι' ἀστεία γενική, βλέπετε, τελευταῖα σιγὰ σιγὰ ἀντικατασταίνει τὴν πρόστυχη καὶ καθημερνὴ αἰτιατική. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ λάβαμε ἕνα γράμμα γραμμένο κάπως ἔτσι·

«Λαμβάνομεν τῆς τιμῆς νὰ παρακαλέσωμεν ὑ»μῶν ὅπως εὐαρεστούμενοι μᾶς παράσχετε μιᾶς συν»εντεύξεως κ.τ.λοιπῶν κ.τ.λοιπῶν.»

Γιατὶ ἀπὸ τὴν ἐφημεριδογραφία ξεκινῶντας ὁ σολοικισμὸς τώρα κερδίζει ἔδαφος καὶ ξαπλώνεται παντοῦ. Καὶ τὸ χειρότερο πῆρε στὸ λαιμό του καὶ τὸ Χαντζήδακι ! Φεῦ !

Μποροῦσε κανεὶς νὰ καταστρώσει ἕνα νοστιμώτατο κατάλογο ἂ σύναζε καμιὰ μέρα τοὺς βαρβαρισμούς, σολοικισμούς, σκυθισμούς, θεοτσκισμούς, κολπαδορισμούς, ὑπουργοτησπαιδειασμοὺς τῆς Ἑλλ. Βουλῆς. Θὰ ξεκαρδίζουνταν καὶ τὰ κλασικὰ βουνά μας

Πάντες κεν σείοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης
καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.

Κ. Τ.

ΣΟΝΕΤΤΟ

Ξαναβρίσκει—ὠιμένα, ὄχι πιὰ τὴ χαρὰ
Τὴ φευγάτη μαζί σου, τὴν αἰώνια χαμένη·—
Μὲ τραγοῦδι καινούριο π'ἀντηχεῖ θλιβερὰ
Ξαναβρίσκει τὰ λόγια καὶ σὲ μέτρο τὰ δένει

Στὸν ἀμίλητο πόνο, στὴ βουβὴ συφορὰ
Ἕνα χρόνο γιὰ σένα ἡ καρδιά μου θαμμένη
Ἀπ' τὴν ὥρα ποῦ πῆρε ἡ ψυχή σου φτερά,
Ἀπ'τὴ μέρα ποῦ ἡ γῆ τὸ κορμί σου βραίνει...

Ἕνα δέντρο καὶ λίγο ἀπ' τὸ δέντρο παρέκει
Μυρωμένο λουλοῦδι· τόνα ζοῦσε γιὰ τἄλλο...
Ἄγριο πέφτει μιὰ μέρα, τὰ χτυπᾷ ἀστροπελέκι.

Τὸ μικράκι πεθαίνει, μισοζῇ τὸ μεγάλο
Καὶ καημένο θυμᾶται μιὰ ζωὴ του χρυσῆ ..
Ἄχ. ἐγὼ εἶμαι τό δέντρο καὶ τὸ λούλουδο ἐσύ!

ΕΝΑΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικό, πουλιοῦντα στὰ γραφεῖα μας τἀκόλουθα βιβλία:

Τοῦ **Ψυχάρη** «Ταξίδι» καὶ «Ὄνειρο τοῦ Γιαννίρη».

Τοῦ **Πάλλη** «Ἥλιος καὶ φεγγάρι».

Τοῦ **Φωτιάδη** Τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτική μας ἀναγέννηση».

Τοῦ **Ἐφταλιώτη** «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης» καὶ «Μαζώχτρα, Βρυκόλακας κλπ.»

Τοῦ **Φιλήντα** Γραμματικὴ τῆς Ρωμέικης γλώσσας (μέρ. Α').

Τοῦ **Λόγγου** «Δάφνης καὶ Χλόης» (χαρτοδεμένο) μεταφρ. Ἠλ. Ρουτιεριδη.

Τοῦ **Σοφοκλῆ** Αἴας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σίδερη.

Τοῦ **Χ. Ἀντωνιάδη** «Ὁ Μέγ' Ἀλέξαντρος».

Τοῦ **Κ. Παπαγιάννη** «Μοσκιὲς» (Δηγήματα 50 λεπτά).

Ἡ *ΙΛΙΑΔΑ*, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ Πάλλη δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 στὸ ἐξωτερικό·

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗΤΕΙΑ

Ἀφιερώνεται στὸν ἀγαπημένο μου Γιάννη Βλαχογιάννη

ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ ΤΗΣ ΦΑΚΗΣ

Α'.

Καὶ ποιὸς δὲν τόνε ξέρει ; Ὅποιος ἔζησε μιὰ βδομάδα κάτω στὸ χωριό, τὸ Πατιρντοχῶρι, ἀνάμεσα στοὺς τόσους κακοὺς κι ἄκακους παλληκαράδες του (τῶχει φαίνεται τὸ νερὸ κι ὁ ἀγέρας νὰ θέλουν ὅλοι νὰ εἶνε ἢ νὰ φαίνωνται πῶς εἶνε παλληκαράδες, ἀρρωστια κι αὐτὴ σὰν πᾶσα ἄλλη ρωμέϊκη ἀρρώστια) ἀνάμεσα στὸ τόσο κοπάδι τῶν παλληκαράδων, θὰ γνώρισε καὶ τὸ Γιώργη τὸν Καχπεντουνιᾶ, τὸν πειὸ ἄβλαφτον ἄθρωπο στὴ γῆ στην οἰκουμένη καὶ τὸν πειὸ φουμιάρη τὸν πειὸ σαλιάρη μὲ τὰ λόγια. Κοντόχοντρος, πλατᾶτος, μὲ ὁλοστρόγγυλο πρόσωπο, σὰ φοῦντι βαρελιοῦ, ξαθός, μὲ μπράτσα μαλλιαρά, ποῦ πάντα εἶτανε ξεμπρατσωμένα γιὰ νὰ φαίνωνται οἱ ζωγραφιές τους, γοργόνες καὶ καπλάνια κι ἀετοί, μὲ μουστάκες ὡς ἐκεῖ πέρα στριμμένες λεβέντικα. Ἡ βράκα του ἡ κοντὴ ἴσα ἴσα ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ γόνατο μὲ σέλλα φουσκωτή, σὰν οὐρὰ κριαριοῦ τῆς Καραμανιᾶς, ἡ τσόχινή του σταυρωτὴ σκισμένη ἀπὸ πίσω καὶ πλεμμένη μὲ κόκκινα σειρήτια, τὸ πάντα ξεσκούφωτο κεφάλι του μὲ τὰ καλοχτενισμένα κατσαρά του, τὸν ἐκάνανε νὰ ξεχωρίζῃ ἀνάμεσα σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους φαφλατάδες τοῦ χωριοῦ του. Ἀρχιταρταρῖνος αὐτὸς μέσα στὸ Πατιρντοχῶρι, ποῦ ἡ Ταρρασκώνη μπροστά του χάνει ταὐγὰ καὶ τὰ καλάθια στὸ γλέντι τῆς καυκησιᾶς.

Ὡς ποῦ οἱ ἄλλοι παλληκαράδες κ' οἱ ἀποδέλοιποι γνωστικοὶ χωριανοὶ νὰ μάθουνε τὸ τί λογῆς παλληκαρᾶς εἶτανε ὁ ἄκακος ὁ Καχπεντουνιᾶς, μὲ γερὸ στυλιάρι τοῦ σιδερώσανε τὲς πλάτες καὶ τὸ κεφάλι του ἐγίνηκε πολλὲς φορὲς συντριβάνι. Μιὰ ὅμως καὶ νοιώσανε, πῶς ἀποκάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀλαφράδα εἶτανε κρυμμένη καρδιὰ ἄκακη καὶ φοβητσιάρα, δὲν τόνε βάζανε πλειὰ στὸ λογαριασμό, γελούσανε μαζί του καὶ τὸν ἀφήνανε νὰ φοβερίζῃ ἔτσι ἀζήμιωτα Ἀνατολὴ καὶ Δύση. Οἱ γονιοί του καὶ τἀδέρφια του, γνωστικοὶ ἀθρῶποι, πολλὲς φορὲς θελήσανε νὰ τόνε φέρουνε στὰ λογικά του· μὰ τοῦ κάκου· μιὰ ὅμως καὶ δὲν τοὺς ἔβλαφτε κι ὅταν εἶχανε δουλειὰ δούλευε σὰν τὸ σκυλὶ καὶ τὰ ἔξοδά του τἄβγαζε εὔκολα καὶ καλά, δὲν ἐννοιαζόντανε καὶ παραπάνω. Γελούσανε κι αὐτοὶ ὡς καθὼς κι ὁ ἄλλος κόσμος μαζί του. Ὁ πειὸ μεγαλος ἀδερφός του Ἀλέξης βλέποντάς τονε μιὰν ἡμέρα νὰ τροχᾷ δυὸ τρεῖς κάμες καὶ νὰ φοβερίζῃ πῶς θὰ ξεκοιλιάσῃ καμμιὰ χιλιάδα ὀχτροὺς τῆς δόξας του καὶ τῆς παλληκαριᾶς του καὶ νὰ σκυλοβρίζῃ τὴν πίστη τους καὶ τὸ σταυρό τους :

Τί μουρμουρίζει πάλι τὸ παλληκάρι τῆς φακῆς ; εἶπε· ὁ λόγος ἐβγῆκε καὶ πῆρε δρόμο· σὲ μιὰ βδομάδα κ' οἱ ὄρνιθες τοῦ χωριοῦ ξέρανε πῶς ὁ Καχπεντουνιᾶς ἐλογιώνταν πλειὰ παλληκάρι τῆς φακῆς.

Αὐτὸ τὸ παραγκῶμι τόνε πείραζε· μὰ τί νὰ κάμῃ ; Μὲ ποιόνε νὰ τὰ βάλῃ ; Ἀκοῦς ἐκεῖ ! παλληκάρι τῆς φακῆς!

—Ἄϊντε, μωρέ, τί νὰ σοῦ κάμω, ἔλεγε μιὰ μέρα κεῖ ποῦ πελεκοῦσε μὲ τὸ σμίλα του ἕνα μαρμαρένιο σκαλοπάτι, γιατὶ εἶτανε πετρᾶς, ἀδερφός μου εἶσαι, ἀλλοιῶς τώρα ἡ μάννα σου θὰ φοροῦσε μαῦρα. Ζούλεψε τὸ σκυλί... Ἀπὸ δικὸ κι ἀδουήθειο ... Ἂς εἶνε δά.